

ISBN 978-960-586-264-0

Μπορεί τα ορατά σύνορα να είναι διαπερατά αλλά δημιουργούνται νέοι μηχανισμοί και τεχνικές συγκρότησης συμβολικών συνόρων, δηλαδή ορίων, με βάση τα οποία προκύπτουν νέες ταξινομήσεις και ιεραρχήσεις, που σημαίνει και νέες απαγορεύσεις και αποκλεισμοί οι οποίοι είναι πιο αποτελεσματικοί και από τους φράχτες ή τα τείχη...

Στο πλαίσιο μιας τέτοιας κατάστασης πραγμάτων μπορεί να φανταστεί κανείς τι συμβαίνει στα Βαλκάνια μετά το 1989, όταν καταρρέουν τα καθεστώτα, ανοίγουν τα σύνορα, αμφισβητούνται οι προηγούμενες αρχές οργάνωσης των κοινωνιών, αναθεωρούνται τα ζητήματα των εθνικών σχέσεων και καθίσταται μεγάλο ζητούμενο ο επαναπροσδιορισμός των ταυτοτήτων, που θέτει με τη σειρά του όχι μόνο ζητήματα επαναπροσδιορισμού των ορίων αλλά (σε ακραίες περιπτώσεις) ακόμα και επαναχάραξης των συνόρων.

Το σύνορο μπορεί γεωγραφικά να είναι περιθωριακό αλλά συμβολικά, δηλαδή σε ό,τι αφορά στη συγκρότηση και αναπαραγωγή των συλλογικών ταυτοτήτων, ιδιαίτερα των εθνικών, είναι κεντρικής σημασίας. Είναι εκεί που γίνεται η συνάντηση με τον «Άλλο» και κατά συνέπεια εκεί πρέπει να δοθεί η έμφαση στην ταυτότητα σε σχέση με την ετερότητα, στο όμοιο απέναντι στο διαφορετικό, στην «αυθεντικότητα» απέναντι στο αλλότριο. Είναι ακριβώς γι' αυτό τον λόγο που ηρωοποιούνται οι μεθοριακοί πληθυσμοί, οι «ακρίτες», πληθυσμοί που συνήθως παρουσιάζουν αμφισβητούμενα χαρακτηριστικά και γι' αυτό ακριβώς πρέπει να τονίζεται η «καθαρότητα» και η «αυθεντικότητά» τους, μέσω της γνωστής διαδικασίας της επινόησης και της εθνο-ποίησης, αυτού που η νέα ανθρωπολογική ιστορία αποκαλεί «μυθιστορία» (mythistory).